

Színházi előadáson a Vígszínházban (2026. május 29.)

2026. május 29-én több osztállyal – 9.A, 9.B, 11.A, 11.B - utaztunk fel Budapestre, s a Vígszínházban a Letargia című „éretlen komédiát” néztük meg.

A 9.B osztályosok papírra vetették a gondolataikat az előadásról, ezek közül áll itt néhányuk reflexiója:

„Mikor lehetőségünk nyílt arra, hogy megnézzünk egy budapesti előadást, már a részletek előtt úgy gondoltam, hogy jelentkezem. Szeretek színházba járni. A cím hallatán, a műfaj ismeretében egy modern, érzelmes darabra számítottam, s ez így is lett, csak nem abban a formában, ahogyan elképzeltem.

Azért szeretek színházba, zenei előadásokra, kiállításokra járni, mert ekkor kiszakadhatok abból a felgyorsult világból, túlságosan ingergazdag környezetből, amely körülvesz a mindennapokban. Ennél a darabnál nem éreztem azt, hogy kiszakítana a valóság ezen részéből, hiszen pontosan ezt volt hivatott megjeleníteni, ennek is a legmélyebb pontjait.”

(Forsthoffer Zsófia)

„Ezt az előadást mindenkinek érdemes látni, főleg a mi korosztályunkból. Az előadás tele volt olyan jelenetekkel, megszólalásokkal, melyeket teljesen rá lehet vetíteni a mi generációnkra. Talán a legjobban az fogott meg a darabban, hogy nemcsak azt mutatták meg, ami kívülről látszik, hanem a belső gondolatainkat is, azt, hogy mennyi nehézséget okoz a sok inger, ami ér bennünket.”

(Finta Jázmin)

„Helyesen mutatja be a generációk problémáit s a mi generációnkat. Az „éretlen komédia” műfaj egy zseniális választás volt. Átadta azt, hogyan tekintünk a mostani problémákra, legyen az bármekkora. Mi mindig humorral burkoljuk bús reakcióinkat. (...)

Örülök, hogy a darab a mentális problémáknak szentelte a legtöbb figyelmet, mivel tényleg ez a legfontosabb dolog, amit a szülőknek meg kell látniuk, és meg kell érteniük.”
(Nagy Benjamin)

„A legjobban a humoros és a nyomasztó, szorongást keltő elemek váltakozása fogott meg. Néha nehéz volt a nézőtéren ülni az erős zajok és durva mondatok hallatán. Sokszor meglepett és összezavart a karakterek gyors beszéde, a gyors jelenetváltások és a különböző mozgáselemek együttes jelenléte.”

(Lukács Lilla)

„Talán ez a darab segít a fiatalok gondolkodásának megértésében. (...) Meglepett és egyben azt a kérdést is felvetette bennem, hogy vajon tényleg ennyire más nyelven beszélő, felpörgött, mesterséges intelligenciához kötött fiataloknak látnak bennünket az idősebb korosztályok?”

(Csanádi Gréta)

„Az előadás bőven kárpótolt minket az utazás egyhangúságáért. A darab izgalmas és szórakoztató volt, főleg a nem túl kötött stílusa és a közönséggel folytatott kommunikációja miatt. (...) A mostani világban elterjedt jelenségeket mutatta be, többek között a telefonok és az AI túlzott használatát, illetve a 21. századi tinédzserek fő problémáit: a felnőtté válás nehézségeit, a jövőfélelmeket. Nagyon meglepett, hogy mennyire magunkra ismerhettünk a darab játszása alatt mind a szóhasználat, mind a mémhasználat miatt. Nincs olyan jelenet, amely különösen megfogott volna, mert a darab egésze lenyűgözött.”

(Mekler Dorina)

„És azt is megmutatta, hogy egyszer mindenki megtalálja a párját. (...) Engem megdöbbenett, hogy a darabban voltak olyan színészek, akiket a TV-ben láttam (bár utána eszembe jutott, hogy „ja, tényleg!”). S még az is meglepő volt számomra, hogy a szünetben lehetett a színészekkel táncolni, beszélni és fotózni.”

(Kiss Vanessza)

A beszámolót közreadta:

Baradits-Stummer Márta
szaktanár

A fotót készítette: Flórich Dániel (9.B)